

Nádasdy Ádám

ÁTVONULNI MÁSHOVA

Volt centrum is, egy pillanatra látszott
az okkersárga fény, aztán megint
üzem hátán üzem rohant sötéten
az ablak előtt, szisszenő közel.
Betakaróztam: nem való nekem
az utazás, védtelen és mohó
vagyok, rosszul öreg. A restiben,
ahol valami főzeléket adtak
éjjel kettő után, márvány borított
minden felületet: az asztalok,
a székek is sötétvörös, hideg
márványból voltak (jól lemosható!);
szörnyű tömeg volt, mindenki zajongott,
az asztal alatt, amihez leültünk,
egy holttest feküdt. Ezért volt szabad!
De már elkezdtünk enni, kellemetlen
lett volna átvonulni máshova.
Öreg volt, nyüött, és nem gusztustalan,
csak meg volt halva. Mi etrünk tovább,
kapkodva, útra készen (a halott
borostás volt: *azóta* nőtt neki?),
muszáj volt nézni. Arcizom se rándult,
suttymban nyeltünk, mint óra alatt.

Göncz Árpád

ÉRTELMISÉGI VAGY POLITIKUS?

Írói pályám kezdete – azaz érett férfikorom – óta foglalkoztat a közvélemény-formáló értelmiségi ember, esetemben az *író* politikai felelősségének kérdése. Érthetően, hiszen közvetve-közvetlenül 1956, a rá következő, kommunista börtönben eltöltött hat évem s az azt követő, korábbi börtönidőmben gyökerező kényszerű, de szívesen vállalt műfordítói pályafutásom érlelt íróvá. Akinek kenyere és eszköze a *leírt* szó.

Hivatásos politikusi pályám – azaz kora öregkorom – kezdete óta ugyanilyen élesen foglalkoztat a *politikus* (hivatásos politikus) társadalmi felelősségének kérdése. Ért-